

ските вълни на цигани от Словакия в Белгия и Финландия през 1999-2000 г. и т.н.

Противодействието на властите в Западна Европа на тези цигански миграционни потоци се извършва с различни средства. В началото на процесите опитите са по-скоро въпросът да се реши генерално, като особено показателен е случаят с циганите от Румъния, опитващи се да емигрират във вече обединена Германия. За известен период от време, в началото на 90-години, Полша се превръща в огромен транзитен пункт за цигани от Румъния, които търсят пътища и възможности за легално (или по-често нелегално) прехвърляне на Запад. Техният брой се изчислява в доста широки граници – от 50 000 до 100 000, а понякога се сочат и по-високи цифри. Особено критична става ситуацията през лятото на 1992 г., когато през м. август световните агенции разпространяват новината, че 200 000 (цифрата явно е значително преувеличена) румънски граждани, главно цигани, са концентрирани около река Одер и търсят начини да преминат границата с Германия.

Германските власти вземат бързи мерки с оглед на ситуацията. През м. септември 1992 г. в Букурещ е подписано споразумение между Германия и Румъния, уреждащ “реципрочното” (sic !) – бел. авт.) връщане на гражданите на всяка една от двете страни, нелегално пребиваващи в другата. На 2 ноември 1992 г. на летището в Букурещ пристига първият самолет с 18 нелегални румънски емигранти (цигани) в Германия. До края на 1992 г. по този начин са върнати около 130 000 румънски граждани, главно цигани, пребиваващи нелегално или поискали политическо убежище в Германия. Последният такъв полет с румънски граждани (цигани) от Германия е през м. август 1993 г., с което проблемът вече се счита за решен. Това, което доста по-рядко се споменава обаче, е обстоятелството, че за спирането на миграционния (или по-точно квази-миграционен) поток на цигани от Румъния и България към Германия в началото на 90-те години много по-действени